

Kärlek

En liten fågel ramlade ifrån sitt bo och hamnade på grenen nedanför, katten under trädet smög sig närmare och ett litet bi surrade förbi och hånade fågel ungen.

Himlen var blå och gräset smektes av den lätt kyliga vinden som svepte förbi. Fågelungen var rädd men solens strålar skänkte trygghet.

I en värld av smygande katter och hånande bin var solen det enda som skänkte trygghet då den sörjande fågelmamman förtvivlat sökte sitt bo gång på gång efter sin förlorade skatt.

När natten kom flydde solen och månen blickade ut över himlen i hans frånvaro.

Fågelungen skakade och insåg att dens enda chans var att prova sina vingar och flyga bort ifrån trädet och söka solens värmande trygghet eller falla i gapet på den lömska katten.

Då kylan blev för mycket för den stackars fågelungen tog den ett skakande steg emot kanten.

Då landade en fjäril på dess axel och viskade i dess öra:

- Jag känner till en trygg plats bortom nattens kyla, bortom kattens hunger och förbi allas åsikter. Våga bara att ta steget så ska jag ta hand om dig om du vågar lita på mig.

Fjärilen flög iväg och fågelungen slängde sig efter och tillsammans lämnade dom natten, fjärilen i fågelungens beskydd och fågelungen med fjärilensvägledning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alex Oggman med Poeter.se id #28825 innehar upphovsrätten